

TRĂDAREA TRONULUI

ALWYN
HAMILTON

Traducere din limba engleză de
MARIA ADAM

NEMIRA

CAPITOLUL 1

PRINȚUL STRĂIN

Cândva, în regatul Miraji din deșert, trăia un prinț tânăr care jinduia la tronul tatălui său. Nu era îndreptățit să-l ceară, dar credea că tatăl lui era un conducător slab și că el avea să fie mai puternic. Așa că a luat tronul cu forța. Într-o singură noapte, cu vărsare de sânge, sultanul și frații prințului au căzut răpuși de sabia tânărului prinț și a armatei străine pe care o conducea. La ivirea zorilor, nu mai era prinț. Era sultan.

Se știa că tânărul sultan își lua soții în harem așa cum făcuse și cu țara: cu forța.

În primul an de domnie, două soții au născut fii sub aceleași stele. Una dintre soții era o fată născută printre nisi-puri. Fiul ei aparținea deșertului. Cealaltă era o fată născută pe malul opus al apei, într-un regat numit Xicha, și crescută la bordul unei nave. Fiul ei nu aparținea aceluși loc.

Dar fiii au crescut ca niște frați, iar mamele lor i-au protejat de lucrurile de care zidurile palatului nu-i puteau feri. Și pentru o vreme, în haremul sultanului, lucrurile au mers bine.

Până când prima soție a născut din nou, de data asta un copil care nu era al soțului ei – o fiică de djinn, cu păr nefiresc și foc nefiresc în sânge. Pentru crima de a-l fi trădat, sultanul și-a dezlanțuit mânia asupra soției lui. Ea a murit sub forța loviturilor lui.

Atât de mânios era sultanul, încât nici n-a băgat de seamă că cea de-a doua soție a fugit cu cei doi băieți și fiica djinnului, evadând pe mare către regatul Xicha, de unde fusese răpită. Acolo, fiul ei, Prințul Străin, se putea preface că își găsisese locul. Prințul Deșertului nu se putea preface; era la fel de străin în ținut cum fusese fratele său în țara tatălui lor. Dar niciunul dintre prinți nu era sortit să rămână mult acolo. În scurt timp, amândoi au părăsit Xicha, preferând în schimb largul mărilor.

Și pentru o vreme, pe nave care mergeau oriunde și veneau de nicăieri, lucrurile au mers bine pentru frați. Rătăceau de pe un mal străin pe altul, aparținând în mod egal fiecărui loc în parte.

Până într-o zi, când, dincolo de prora navei, Miraji a apărut din nou.

Prințul Deșertului a văzut țara și și-a amintit care îi era locul cu adevărat. Pe malul cunoscut, a părăsit nava, lăsându-și fratele în urmă. Deși Prințul Deșertului i-a cerut fratelui său să i se alăture, Prințul Străin nu a acceptat. Țara tatălui său părea pustie și stearpă și nu înțelegea ce anume îl atrăgea pe fratele lui. Așa că drumurile lor s-au despărțit. Prințul Străin a rămas un timp pe mare, clocotind în taină de furie că fratele său alesese deșertul, în locul mării.

În cele din urmă, a venit ziua în care Prințul Străin nu a mai putut fi despărțit de fratele său. Când s-a întors în deșertul din Miraji, a aflat că fratele lui stărnise focul rebeliunii.

Prințul Deșertului vorbea de lucruri mărețe, de idei importante, despre egalitate și prosperitate. Era înconjurat de noii săi frați și surori, care iubeau deșertul la fel de mult ca el. Acum era cunoscut ca Prințul Rebel. L-a primit însă pe cel care îi fusese frate toată viața cu brațele deschise.

Un timp, lucrurile au mers bine în Rebeliune.

Până când a apărut o fată. O fată poreclită Banditul-cu-ochi-albaștri, născută în nisipuri și călită de deșert și care ardea cu tot focul lui. Pentru prima dată, Prințul Străin a înțeles ce anume iubea fratele lui la deșert.

Prințul Străin și Banditul-cu-ochi-albaștri au traversat nisipurile împreună, până la marea bătălie din orașul Fahali, unde aliații străini ai sultanului prinseseră rădăcini.

În lupta de la Fahali, rebelii au obținut prima mare victorie. Au apărat deșertul de sultanul care l-ar fi ars de viu. L-au eliberat pe demdji, alt copil de djinn, pe care sultanul l-ar fi transformat într-o armă, împotriva voinței lui. L-au ucis pe tânărul comandant, fratele lor, care ar fi vărsat sânge până ar fi obținut o laudă din partea tatălui său, sultanul. Au rupt alianța sultanului cu străinii care pedepseau deșertul de zeci de ani. Iar rebelii au cucerit pentru ei o parte a deșertului.

Povestea bătăliei de la Fahali s-a răspândit repede. Și, odată cu ea, a circulat vestea că deșertul era din nou un trofeu care putea fi câștigat. Căci deșertul Miraji era singurul loc unde magia veche și mașinăriile noi puteau să coexiste. Singura țară care putea să scoată la iveală arme destul de repede ca să-și înarmeze oamenii și să lupte în marele război dintre națiunile din nord.

Noi priviri de pe țărmurile străine s-au întors spre Miraji, priviri lacome. Alte armate străine au coborât din deșert, venind din toate părțile, fiecare încercând să obțină o nouă

alianță sau țara însăși. Și, în timp ce dușmanii din afară ro-deau din granițele sultanului și-i țineau armata ocupată, re-belii ocupau oraș după oraș din interior, smulgându-le din mâinile sultanului și făcând oamenii să se alătore cauzei lor.

Pentru câțva timp, lucrurile au mers bine pentru Rebeli-une, pentru Banditul-cu-ochi-albaștri și pentru Prințul Străin.

Până când balanța a început să se încline împotriva Prințului Rebel. Două duzini de rebeli au pierit într-o capcană pregătită pentru ei în nisipuri, unde fuseseră înconjurați și depășiți ca număr de arme. Un oraș s-a ridicat împotriva sultanului, strigând în timpul nopții numele Prințului Rebel. Dar cei care au strigat au vă-zut următorul răsărit cu ochii sticloși ai morților. Iar Banditul-cu-ochi-albaștri a fost nimerit de un glonț în tim-pul unei lupte în munți, grav rănit, cu viața atârânându-i de o ață. Acolo, pentru prima dată de când firele povești-lor lor se împletiseră, drumurile Banditului-cu-ochi-albaștri și ale Prințului Străin s-au despărțit.

În timp ce Banditul-cu-ochi-albaștri se lupta să supraviețu-iască, Prințul Străin a fost trimis la granița estică a deșertului. Acolo era instalată în tabără o armată din Xicha. Prințul Străin a furat o uniformă și a intrat în tabăra xichiană ca și cum acolo era la el acasă. Era ușor acolo, căci nu mai arăta ca un străin. A rămas cu ei în timp ce se luptau cu forțele sultanului, spionând în secret pentru Prințul Rebel.

Pentru o vreme, toate au fost bune, cu el stând ascuns în armata străină.

Până când au primit o misivă din tabăra inamică, mesa-gerul purtând culorile sultanului, alb și auriu, și ținând un steag de pace.

Prințul Străin ar fi făcut moarte de om ca să afle veștile cuprinse în misivă, dar nu a fost nevoie. Se știa că el vorbea limba deșertului. A fost chemat în cortul generalului xichian ca să traducă pentru trimisul sultanului și Xichian, deși nu știau că era dușmanul amândurora. În timp ce traducea, a aflat că sultanul cerea încetarea focului. Era obosit de vâr-sarea de sânge, spunea mesajul. Era pregătit să negocieze. Prințul Străin a aflat că stăpânul din Miraji chema toți con-ducătorii străini la el ca să discute despre o nouă alianță. Sultanul cerea ca orice rege, regină, împărat sau prinț care pretindea deșertul să vină la palat și să-și expună cererea.

Misiva a fost dusă a doua zi dimineată împăratului din Xichian. Și armele au încetat să tragă. Armistițiul începuse. Acum aveau să urmeze negocierile. Pe urmă, pacea între sultan și invadatori. Și, fără a mai fi nevoie să-și păzească țărmurile, ochii conducătorului din deșert aveau să se în-drepte din nou spre interior.

Prințul Străin a înțeles că sosise timpul să se întoarcă la fratele lui. Rebeliunea lor era pe punctul de a se transforma în război.

CAPITOLUL 2

Întotdeauna îmi plăcuse cămașa aceea. Ce păcat că se pătase de sânge!

În mare parte, nu-mi aparținea – măcar atât. Nici cămașa nu era a mea, de fapt – o împrumutasem de la Shazad și nu i-o mai dădusem înapoi. Mă rog, acum, probabil, nici n-ar mai vrea-o.

– Stați!

M-am oprit brusc. Aveam mâinile legate și sfoara îmi rodea dureros pielea jupuită de la încheieturi. Am înjurat pe înfundate în timp ce-mi întorceam capul și mi-am ridicat în sfârșit privirea de la cizmele prăfuite, închizând ochii orbiți de strălucirea soarelui de deșert.

Zidurile din Saramotai aruncau o umbră teribil de lungă în ultimele raze ale zilei.

Erau niște ziduri legendare. Rămăseseră nepăsătoare în fața uneia dintre cele mai mari bătălii din Primul Război, între eroul Attallah și Distrugătoarea de Lumi. Erau atât de bătrâne, încât arătau ca și cum ar fi fost făcute din oasele deșertului însuși. Dar cuvintele scrise neglijent cu vopsea albă deasupra porților... acelea erau noi.

Bun venit în Orașul Liber.

Se vedea exact unde vopseaua se scursese printre crăpăturile din pietrele străvechi, înainte de a se usca la căldură.

Aveam câte ceva de spus despre faptul că eram târâtă în așa-zisul Oraș Liber legată ca o capră pe frigare, dar chiar și eu știam că era mai indicat să-mi țin gura în clipa asta.

– Spuneți cine sunteți sau trag! a strigat cineva de pe zidul orașului.

Vorbele erau mult mai impresionante decât vocea care le rostise. Am auzit șovăiala tinereții în ultimul cuvânt. Am mijit ochii prin sheema către puștiul cu pușca îndreptată spre mine de pe vârful zidurilor. Nu putea să aibă mai mult de treisprezece ani. Era numai membre și articulații. Nu părea să fie în stare să țină pușca dreaptă dacă viața lui ar fi depins de asta. Și probabil că depindea. La urma urmei, eram în Miraji.

– Noi suntem, Ikar, prostituțule! a urlat în urechea mea bărbatul care mă ținea.

Am tresărit. Strigătele chiar nu păreau necesare.

– Deschide odată porțile, altfel, pe ce-am mai sfânt, o să-l pun pe taică-tu să te bată mai tare ca pe potcoavele lui, până-ți intră mințile în cap.

– Hossam?

Ikar nu a lăsat arma în jos imediat. Se sucea de parc-ar fi vrut să scape dintr-o strânsoare. Ceea ce nu era cel mai bun lucru când stătea cu degetul pe trăgaci.

– Cine-i cu tine? a întrebat, fluturând arma spre mine.

M-am răsucit instinctiv când țeva s-a întors nebunește. Nu arăta ca și cum era în stare să nimerească peretele lateral al unui hambar nici dacă încerca, dar nu excludeam

posibilitatea să mă împuște din greșeală. Dacă o făcea, era mai bine să mă nimerească în umăr decât în piept.

– Țasta – o urmă de mândrie s-a strecurat în vocea lui Hossam când mi-a întors fața spre lumină, de parcă eram hoitul unui vânat – e Banditul-cu-ochi-albaștri.

Numele acela a picat cu ceva mai multă greutate decât altădată, așternând tăcerea în urma lui. Pe vârful zidului, Ikar se holba. Chiar și de la distanța aceea, am văzut cum i s-a deschis gura, rămânând căscată o clipă, apoi s-a închis.

– Deschideți porțile! a strigat Ikar în sfârșit, grăbindu-se să coboare. Deschideți porțile!

Ușile uriașe de fier s-au dat în lături chinuitor de încet, luptând împotriva nisipului care se adunase peste zi. Hossam și ceilalți bărbați aflați cu noi m-au împins în față în grabă, în timp ce balamalele vechi scârțâiau.

Porțile nu s-au deschis de tot, doar atât cât să intre câte un om odată. Chiar și după mii de ani, păreau la fel de solide ca la începuturile omenirii. Erau de la un cap la altul din fier, groase cât două lungimi de braț, și funcționau printr-un sistem de greutate și roți dințate pe care niciun alt oraș nu putuse să-l reproducă. Nu era nicio cale de a sfărâma porțile astea. Și toți știau că nu te puteai urca pe zidurile din Saramotai.

Părea că singura cale de acces în oraș în zilele noastre era să fii târât dincolo de porți ca prizonier, cu o mână în jurul gâtului. Norocoasa de mine!

Saramotai era la vest de munții centrali. Ceea ce însemna că era al nostru. Sau, cel puțin, așa trebuia să fie. După bătălia de la Fahali, Ahmed declarase că teritoriul era al lui. Majoritatea orașelor juraseră credință destul de repede, așa că ocupanții gallani care stăpâniseră această jumătate de deșert

atâta vreme au lăsat străzile pustii. Sau noi le câștigaserăm supunerea de la sultan.

Cu Saramotai era altă poveste.

Bun venit în Orașul Liber.

Saramotai își proclamase propriile legi, ducând rebeliunea cu un pas mai departe.

Ahmed vorbea mult despre egalitate și bunăstare pentru popor. Oamenii din Saramotai hotărâseră că singura cale de a obține egalitatea era să-i stârpească pe cei care le erau superiori. Că singura metodă de a se îmbogăți era să le ia averile. Așa că se întorseseră împotriva bogaților, pretinzând că-l acceptau pe Ahmed ca stăpân.

Dar Ahmed putea să-și dea seama când avea de-a face cu o manevră de preluare a puterii. Nu știam prea multe despre Malik Al-Kizzam, cel care devenise conducător în Saramotai, cu excepția faptului că fusese servitorul emirului, iar acum emirul era mort și Malik trăia pe moșia lui grandioasă.

Așa că am trimis câțiva oameni ca să afle mai multe. Și ca să facă ceva în privința asta, dacă nu ne plăcea.

Nu s-au mai întors.

Asta era o problemă. Altă problemă era să intrăm în oraș după ei.

Așa că iată-mă aici, cu mâinile legate atât de strâns la spate, încât nu le mai simțeam și o rană proaspătă în claviculă, pricinuită de-un cuțit care-mi ratase gâtul la câțiva milimetri. E tare ciudat să izbândești și să te simți ca atunci când ești luat prizonier.

Hossam m-a împins în fața lui prin spațiul îngust dintre porți. M-am împiedicat și am căzut cu fața în nisip, în cădere izbindu-mă dureros cu cotul de poarta de fier.

Fir-ar al naibii, m-a durut mai tare decât aș fi crezut!

Un șuierat de durere mi-a scăpat printre dinți în timp ce mă rostogoleam. Nisipul mi s-a lipit de mâini acolo unde transpirația se adunase pe sub sfoară și a rămas agățat de piele. Pe urmă, Hossam m-a apucat și m-a smucit punându-mă pe picioare. M-a îmbrâncit înăuntru, iar poarta s-a închis cu zgomot în spatele nostru. Era aproape ca și cum s-ar fi temut de ceva.

O mulțime nu prea mare se adunase deja dincolo de poartă ca să caște gura. Jumătate aveau arme în mână. O bună parte dintre ele erau îndreptate spre mine.

Așadar, chiar mă bucuram de o oarecare reputație.

– Hossam, s-a auzit vocea unei persoane care și-a croit drum în față.

Era mai vârstnic decât răpitorii mei, cu o privire severă care a cântărit starea amarnică în care mă aflam. S-a uitat la mine cu mai multă cumpănire decât ceilalți, fără a se lăsa orbit de aceeași nerăbdare.

– Ce s-a întâmplat?

– Am prins-o în munți, s-a lăudat Hossam. A încercat să ne prindă într-o ambuscadă când ne întorceam de la negoțul cu arme. Doi dintre ceilalți bărbați care erau cu noi au lăsat cu mândrie desagii grei de arme, ca și cum ar fi vrut să arate că nu le stătusem în drum. Armele nu erau făcute în Miraji, ci în Amonpour. Arătau prostește. Împodobite și sculptate, făcute la mână, nu la mașină, cu un preț de două ori mai mare decât meritau pentru că cineva își bătuse capul să le înfrumusețeze. Nu contează cât de frumoase sunt, te ucid la fel de repede. Asta învățasem de la Shazad.

– Doar ea? a întrebat omul cu privirea gravă. Pe cont propriu? a continuat, întorcându-și ochii spre mine.

Ca și cum putea să deslușească adevărul doar uitându-se la mine. Să afle dacă o fată de șaptesprezece ani ar putea să creadă că e în stare să atace șase oameni doar cu o mână de gloanțe și că poate să câștige. Dacă celebrul Bandit-cu-ochi-albaștri putea să fie într-adevăr atât de prost.

Eu preferam „nesăbuit“.

Dar mi-am ținut gura. Cu cât vorbeam mai mult, cu atât erau șanse mai mari să spun ceva care să se întoarcă împotriva mea. *Ține-ți gura, păstrează-ți aerul posomorât, fă tot posibilul să rămâi în viață.*

Dacă dai greș cu toate celelalte, rămâne să te ții de ultima.

– Chiar ești Banditul-cu-ochi-albaștri? a izbucnit Ikar, făcând toate capetele să se întoarcă.

Coborâse de la punctul de observație de pe zid ca să vină să caște gura împreună cu ceilalți. S-a aplecat nerăbdător în față peste țeava puștii. Dacă se descărca acum, avea să-i smulgă și mâinile, și jumătate de față.

– E adevărat ce se spune despre tine?

Ține-ți gura. Păstrează-ți aerul posomorât. Fă tot posibilul să rămâi în viață.

– Presupun că depinde de ce se spune.

La naiba! Nu m-a ținut prea mult.

– Și n-ar trebui să ții pușca așa.

Ikar și-a schimbat apucătura neglijent, fără să-și ia ochii de la mine.

– Se spune că poți să nimerești în ochiul unui om de la cincisprezece metri pe cel mai adânc întuneric. Că ai mers printr-o ploaie de gloanțe în Iliaz și ai ieșit cu planurile secrete de război ale sultanului.